Поштарина плаћена у готову

ГЛАСНИК

АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ ВОЈВОДИНЕ

Година XXIV | Нови Сад, јун 1975. | Број 6

САДРЖАЈ

Поводом доделе Плакете Адвокатској комори Војводине

АДВОКАТУРА И ДРУШТВО

Боривоје Балдић — Нека питања везана за стварање материјалних услова за рад адвокатуре као самосталне друштвене службе

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Др Душан П. Радоман — Суспензија у радном праву

Мр Димитар Манчев — Учешће сведока и тумача при овери уговора о доживотном издржавању

ПРАВНА ПРАКСА

Живко Киселички — Судска пракса

САОПШТЕЊА

Из седнице Управног одбора

ПРЕГЛЕД ПРАВНИХ ЧАСОПИСА

Милош Стојановић — Из садржаја часописа

ГЛАСНИК
АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ ВОЈВОДИНЕ

Година XXIV Нови Сад, јун 1975. Број 6

Поводом Прославе 30-годишњице оснивања правосудних органа у Социјалистичкој Аутономној Покрајини Војводини, Комисија Покрајинског секретаријата за правосуђе и општу управу у Новом Саду за доделу Плакете

ДОДЕЉУЈЕ

ПЛАКЕТУ

ТРИДЕСЕТ ГОДИНА ПРАВОСУЂА
У СОЦИЈАЛИСТИЧКОЈ АУТОНОМНОЈ ПОКРАЈИНИ
ВОЈВОДИНИ

АДВОКАТСКА КОМОРА У НОВОМ САДУ

за осведочени допринос остваривању друштвене функције правосудних органа у САП Војводини.

Нови Сад, 3. фебруара 1975. године

ПОКРАЈИНСКИ СЕКРЕТАР
ЗА ПРАВОСУЂЕ И ОПШТУ УПРАВУ
Душан Ружић

ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ
др Бранко Петрић

Боривоје Балдић, адвокат у Котору

НЕКА ПИТАЊА ВЕЗАНА ЗА СТВАРАЊЕ МАТЕРИЈАЛНИХ УСЛОВА ЗА РАД АДВОКАТУРЕ КАО САМОСТАЛНЕ ДРУШТВЕНЕ СЛУЖБЕ

Прилог за дискусију

Нема сумње да је адвокатура неопходно потребна и да за извршење својих задатака мора бити самостална и независна. Исто тако је потребно да адвокати као припадници адвокатуре буду економски обезбеђени у вршењу позива, да од свога рада могу опстати, издржавати канцеларију и породицу. Без економске сигурности не може бити самосталности ни независности, долази до осјећања неизвјесности и несигурности. Адвокату је неопходан елан и ентузијазам, потребно је да се потпуно посвети звању и напорима звања. Адвокатско звање није лако. Поред напора доноси задовољства, осјећање корисности.

Фиксирајући адвокатуру као самосталну друштвену службу Устав Федерације и устави република су истовремено утврдили и прокламовали да се правна помоћ обезбјеђује путем адвокатуре као самосталне друштвене службе и путем других видова правне помоћи. Из тога слиједи да је друштвена заједница преузела на себе обавезу ОБЕЗБЈЕЂЕЊА ПРАВНЕ ПОМОЋИ ПУТЕМ АДВОКАТУРЕ што значи да је друштвена заједница implicite преузела на себе и обавезу да обезбиједи све услове за постојање и нормалан рад адвокатуре, за њен развитак, да би таква адвокатура могла обезбиједити правну помоћ свима онима којима је та помоћ потребна.

Међутим, постоји несклад и неусаглашеност између друштвеног положаја адвокатуре као институције и односа према адвокатима као вршиоцима адвокатског звања. Будући припадници адвокатуре, адвокати долазе у самосталну друштвену службу. Али се према њима примјењује систем опорезивања и осигурања као према лицима која не припадају друштвеним службама. Њихов статус је спецификум: по активности звања спадају у друштвену службу, по подмиривању друштвених обавеза третирају се као остали грађанскоправни субјекти. Управо тај двојни третман адвоката ствара неизвјесност и несигурност. Како је адвокатура новим нашим уставима фиксирана као са-

мостална друштвена служба треба у разради овог уставног начела кроз измјену закона о адвокатури, кроз измјене статута комора наћи такав положај адвокатуре и такве организационе облике њеног рада и удруживања да заиста адвокатура буде и остане самостална друштвена служба.

Значи друштво би адвокатуру требало да ослободи свих доприноса и обавеза према друштвеној заједници, плаћања свих такса. До одређеног лимита који гарантује подмирење трошкова режијских канцеларије и у висини годишњег личног дохотка мјереног са одговарајућим личним дохотком судија, адвокате треба ослободити свих друштвених обавеза у односу на доприносе. Друштвена заједница би требала да преузме на себе осигурање адвоката здравствено, пензијско и инвалидско. Примања преко лимита била би опорезована. То стога што адвокати раде по тарифи на коју даје сагласност државни орган и што награде према тарифи нијесу економска цијена услуге нити обезбјеђују проширену репродукцију, а у већини случајева не дају ни минимум егзистенције адвоката.

Сабрани доприноси од адвокатуре треба да се уприходују у адвокатским коморама и да служе стварању фонда за давање помоћи адвокатима и адвокатским приправницима, зајмова, за издавање гласила коморе и стручних публикација, за одржавање симпозијума адвоката, за све потребе адвокатских комора на унапређењу адвокатуре на свом терену и сарадњи са осталим адвокатским коморама у земљи и иностранству. Питање адвокатских приправника је веома значајно за адвокатуру. Адвокатури су потребни млади кадрови који ће ницати у њеним редовима и од почетка рада осјећати припадност адвокатском реду.

Од друштва адвокатура није имала знатније материјалне помоћи, а адвокати осјећају да овакав начин опорезивања и осигурања није израз њиховог положаја и припадности самосталној друштвеној служби, нити је израз њихових права на самоуправљање.

Ако би друштвена заједница хтјела да организује правну помоћ која би покривала терен који покрива адвокатура, са толиким бројним стањем носилаца функције давалаца правне помоћи, и са толико канцеларија, видјело би се да је тежак задатак такво организовање и одржавање толиких канцеларија. Постојањем адвокатских канцеларија има корисност истих у појединости и укупности, ништа не улаже нити учествује у њиховом издржавању. Сем тога постоји специјализација, могућност избора и све предности самосталне друштвене службе као носиоца пружања правне помоћи.

Стога је друштвена заједница заинтересована не само да очува него и даље развија адвокатуру. И у адвокатури, као и у правосуђу, долази до природне смјене генерација. Треба обезбиједити континуитет звања да би се сачувао квалитет и да смјена генерација прође природним током.

Адвокатуру треба ослободити пореских обавеза, такса. Треба на вишак примања преко средстава одређених за егзистенцију адвоката увести обавезу плаћања одређених износа адвокатској организацији, која ће бити у стању да средствима створеним у адвокатури развија и помаже адвокатуру.

Овакво схватање изазива разматрања о новим облицима организације адвокатуре и вршења адвокатског звања, али истовремено сили на размишљања да адвокат као припадник адвокатуре која је самостална друштвена служба треба да изађе из садашње ситуације пореског обвезника и да постане носилац друштвене функције лишен фискалних обавеза. Треба да се размисли о начину дјеловања адвокатуре на подручју коморе, о облицима вршења адвокатуре, о међусобним односима чланства у комори, о томе да адвокатске коморе представљају облик међусобног удруживања адвоката на принципу добровољности и самоуправљања, да адвокатска комора представља укупност адвокатуре на свом терену и да је израз воље и интереса адвоката као самоуправљача у властитој комори. Као што адвокату треба обезбиједити самосталност и независност (пословну и материјалну), тако и адвокатским коморама треба обезбиједити што већи самоуправљачки домен, што већу самосталност и независност коју садашњи закони о адвокатури и другим видовима правне помоћи не дају. Ти закони донијети прије доношења нових устава одишу још етатистичким реглементирањем адвокатуре, одвише узимају да регулишу у свом домену остављајући адвокатури да разрађује законске концепције и да их употпуњава а не да самостално адвокатура постави свој статус, услове за примање у своје редове, своје самоуправљачко обликовање.

Адвокатура може сама да се организује на уставним начелима и да иступа пред друштвену заједницу као организована институција за пружање помоћи у праву. Такав раст и такав статус адвокатуре нагласио би њену одвојеност од фискалних захвата, умањио настојања да се адвокатура стави под туторство, да се девалвира вриједност њених активности, да се означава као помоћни орган правосуђа.

Адвокатура није приватна професија. Није ни помоћни орган правосуђа. Треба тражити начина да се адвокатура у новим условима постави на начелима новог Устава, на начелима нашег самоуправног социјализма, да мијења своје облике у настојању да нађе своју душу и своје економско осигурање.

За разматрање свих ових питања биће потребно доста напора, искреног приступа и конструктивних настојања. Предстојеће годишње скупштине адвокатских комора треба да се посвете овим питањима и да уложе дужан напор на рјешавању свих ових питања. Тиме адвокати дограђују и конкретизују наш уставни систем и богате праксу нашег самоуправног социјализма, стварајући властита рјешења која ће дати складно повезивање у цјеловитост структуре друштва.

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Др Душан П. Радоман, адвокат у Сомбору

СУСПЕНЗИЈА У РАДНОМ ПРАВУ

Приликом покретања и вођења кривичног поступка или поступка због повреде радне обавезе према одговорном раднику може се применити превентивна мера удаљења са радног места или удаљења из радне организације. У овом случају кривични поступак се односи на дела која је одговорни радник починио на раду или у вези са радом. Главни разлог за примену мере удаљења са радног места или удаљења из радне организације лежи у потреби да се одговорни радник онемогући у вршењу колузије при утврђивању његових противзаконитих и противпрописних радњи и његове кривице у односним поступцима. Према садашњем стању нашег радног законодавства, које се састоји од савезних, републичких односно покрајинских и самоуправних прописа, у радном односу постоје две врсте суспензије: удаљење са радног места и удаљење из радне организације.

Закон о радним односима из 1961. године познавао је превентивну меру *удаљења са посла,* која је у ствари значила удаљење из радне организације. По чл. 283. тога закона, „директор односно друго овлашћено лице може удаљити радника с посла ако је против њега покренут кривични или дисциплински поступак због *теже* повреде дисциплине или ако је затечен у извршењу *тешке* повреде радне дужности".[1] Као што је познато, поменути закон био је савезни и, мада је протежирао самоуправљање у радним организацијама, ипак је давао видну улогу извршним органима у предузећу или установи. У томе закону биле су примерице прописане теже повреде радне дужности односно радне дисциплине, а „привредна организација може правилима односно правилником о радним односима, према својим посебним условима рада, предвидети и друге повреде радне дисциплине". Главно је — да би се применила мера удаљења са посла (удаљења из радне организације) према одговорном раднику, кривични или дисциплински поступак против њега покретао се само ако је почињена тежа повреда радне дисциплине или ако је затечен при вршењу тешке повреде радне дужности. Решење о удаљењу одговорног радника са посла до-

[1] Подвлачења у овим двема реченицама извршио је аутор.

носио је директор, али га је морао на првој наредној седници поднети управном одбору на разматрање. Управном одбору је такво решење морало бити достављено преко директора ако га је донело друго овлашћено лице. Управни одбор је у таквом случају имао право да потврди или да поништи решење о удаљењу са посла. Док траје ова суспензија, одговорни радник има право на накнаду личног дохотка на темељу просека личног дохотка који је тај радник примио за последња три месеца пре месеца у коме је удаљен са посла, и то у висини једне трећине тога просека, а ако има породицу на издржавању — у висини једне половине тога просека. Законом је био одређен начин израчунавања тога просека, и када је лични доходак био обрачунат посебно по месецима, и када је лични доходак био обрачунат за период дужи од три месеца. У сваком случају износ личног дохотка сводио се на тромесечни период, док се дневни износ накнаде израчунавао за осам часова, односно за број часова редовног радног времена радника. Ако је одговорни радник стављен у притвор или истражни затвор, директор или друго овлашћено лице доносио је решење о удаљењу са посла, а одговорни радник имао је право на односни део просечног личног дохотка, за који се његова радна организација регредирала од органа који је тога радника ставио у притвор или истражни затвор. У поменутом закону изричито је било наглашено да „за време издржавања казне затвора радник нема право на лични доходак односно накнаду". Наравно, мера удаљења са посла траје до коначног завршетка кривичног или дисциплинског поступка у вези с којим је била одређена. Ако је одговорни радник правомоћним завршетком ових поступака био ослобођен одговорности односно кривице, враћао се у своја ранија права у радном односу, те је имао право на накнаду разлике личног дохотка између онога што је примао за време удаљења са посла и онога што би примио да није било тога удаљења.

Идући даље у спровођењу самоуправљања у радним организацијама, предузећима и установама, Основни закон о радним односима (Сл. лист СФРЈ бр. 12 од 19. марта 1970. године) је питање радноправне суспензије поставио на ширу основу и упутио на његова доследнија и адекватнија решавања. Суспензија је обрађена у чл. 93. тога закона. Од нарочите је важности да овде изложимо решења садржана у томе пропису. На првом месту закон ставља у дужност органу који је одговорног радника ставио у притвор или истражни затвор — да о томе у року од три дана обавести радну организацију. Што се тиче саме суспензије, прописује се да ће радна заједница у општем акту „утврдити случајеве и услове под којима се радник може *удаљити са радног места на коме ради* или *из радне организације* ако је против њега покренут кривични поступак због дела учињеног на раду или у вези са радом или је поднет предлог за покретање поступка за изрицање мере искључења из радне заједнице, или ако је затечен у вршењу теже повреде радне

дужности".[2] Дакле, по овом закону постоје две врсте суспензије: удаљење са радног места на коме радник ради и удаљење из радне организације. Аналогно мери искључења из радне заједнице, природно је закључити да удаљење из радне организације има исто значење као и удаљење из радне заједнице. Као меру која најтеже погађа одговорног радника, удаљење из радне организације одређује одлуком орган управљања или други колективни орган овлашћен општим актом радне организације, док одлуку о удаљењу радника са његовог радног места може донети и овлашћени појединац у радној заједници. У закону се истиче да приговор против одлуке о удаљењу са радног места или из радне организације не одлаже њено извршење. *За време удаљења са свога редовног радног места „радник се распоређује на друго радно место које одговара или приближно одговара његовим стручним и другим радним способностима".*[3] Иако то у овој одредби није изричито речено, из саме природе ствари произилази да се у истој одлуци о удаљењу са радног места мора одредити распоређивање одговорног радника на друго одговарајуће радно место. Што се тиче одговорног радника удаљеног из радне организације, у наведеном пропису се каже да му за то време припада накнада личног дохотка у висини једне половине месечне аконтације за период утврђен општим актом радне организације. Нарочито треба обратити пажњу на став 5. цитираног прописа, где његова последња реченица гласи: „Ако је кривични поступак против радника који је удаљен са радног места односно из радне организације обустављен правоснажном одлуком, или ако је радник правоснажном пресудом ослобођен од оптужбе, или је оптужба била одбијена али не због ненадлежности, односно ако се не изрекне мера за тежу повреду радне дужности, — раднику припада разлика до пуног износа аконтације личног дохотка који би остварио да је био односно остао на раду на свом радном месту". Посебно указујемо на завршни став 6. третираног прописа: „Удаљење са радног места или из радне организације може трајати најдуже до коначне одлуке о *повреди радне дужности* и *кривици* радника."[4] И поред лапидарног изражавања законодавца, види се из цитираног става да трајање обе врсте суспензије стоји у зависности од трајања поступка у вези са којим је суспензија одређена, односно до правомоћног завршетка тога поступка, па радило се о поступку због повреде радне дужности или се радило о кривичном поступку због дела учињеног на раду или у вези са радом. Правни значај става 6. третираног прописа је велик и очигледан. Ту долази у обзир не само акцесорност одлуке о удаљењу одговорног радника са његовог редовног радног места или из радне организације, него се, утолико пре, поставља и питање формалне и материјалне правомоћности те одлуке.

---

[2] Подвлачења у овој реченици извршио је аутор.

[3] Подвлачење ове реченице извршио је аутор.

[4] Подвлачења у овој реченици извршио је аутор.

Битне одредбе напред третираног чл. 93. Основног закона о радним односима из 1970. године задржао је у примени и савезни Закон о међусобним односима радника у удруженом раду у своме чл. 79. све до доношења републичких односно покрајинских закона о правима и обавезама радника у удруженом раду. Поменути закон је објављен у Сл. листу СФРЈ бр. 22. од 19. априла 1973. године, а ступио је на снагу 27. априла исте године. Њиме се, уз садејство републичких односно покрајинских закона о односима у удруженом раду, као и самоуправних општих аката радних организација, регулише тако пространа и тако значајна материја радних односа.

И правно и временски акцесорна поступцима у вези с којима је одређена, радноправна суспензија је добила своје истакнуто место у нашем покрајинском Закону о правима и обавезама радника у удруженом раду (Сл. лист САПВ бр. 11/74. од 5. јуна 1974. године). Према чл. 48. тога закона, самоуправним споразумом о међусобним односима радника у удруженом раду биће прописани случајеви обе врсте суспензије (удаљење са радног места и удаљење из радне организације). Једна или друга суспензија може бити одређена само у три случаја: 1) када је против одговорног радника покренут кривични поступак због дела учињеног на раду или у вези са радом, 2) када је против одговорног радника *поднет предлог за изрицање мере искључења из основне организације удруженог рада,*[5] и 3) када је одговорни радник затечен у вршењу теже повреде утврђене обавезе у удруженом раду. У овом закону се наглашава да захтев за преиспитивање (приговор) не одлаже извршење одлуке о удаљењу са радног места или из радне организације. „За време удаљења са радног места радник се распоређује на друго радно место које одговара или приближно одговара његовим стручним и радним способностима" — каже се у томе пропису. Ни овде није изричито речено да се удаљење радника и његов распоред на друго радно место врши једним истим актом, али се само по себи разуме да одговорни радник мора бити распоређен на друго радно место истовремено када се удаљује са свога редовног радног места. И удаљење са радног места и распоређивање на друго радно место представљају једну правну целину и треба да буду обухваћени једним истим правним актом, једном истом одлуком основне организације удруженог рада. Навешћемо дословно став 4. третираног прописа о трајању суспензије, где се каже: *„Удаљење са радног места или из основне организације удруженог рада траје најдуже до дана којим одлука о утврђивању одговорности због повреде радне обавезе постане коначна".*[6] Наравно, законодавац овде мисли да суспензија траје најдуже до правомоћног завршетка поступка у вези с којим је одређена, било да се ради о кривичном поступку, било да се ради о поступку због повреде обавеза из удруженог рада.

---

[5] Подвлачење у овој реченици је извршио аутор.

[6] Подвлачење у овој реченици извршио је аутор.

*
* *

Или због неусаглашености самоуправних споразума са позитивним законским прописима или из којих других, неправних разлога, у пракси основних организација удруженог рада појављују се случајеви суспензије у којима се вређа законом обезбеђени минимум права и интереса радника против кога се води „дисциплински" или кривични поступак, или, пак, оба истовремено.

На пример, против једног радника који је по струци ветеринарски техничар и који је на томе радном месту радио дуги низ година — због наводних повреда радне дужности које у себи садрже и елементе кривичних дела — покренут је поступак због повреде радне дужности са предлогом искључења из радне заједнице, а ускоро затим поднета је кривична пријава и надлежни јавни тужилац је покренуо кривични поступак. Организација удруженог рада је донела одлуку о удаљењу овог радника са његовог редовног радног места, али га том одлуком није распоредила на друго одговарајуће радно место. Радник се против ове одлуке није жалио, односно није улагао захтев ради њеног преиспитивања, јер је веровао у своју исправност и рачунао са акцесорношћу те одлуке. Након месец или више дана, основна организација удруженог рада је донела другу одлуку за овог радника и њоме га распоредила на радно место које ни у ком погледу не одговара његовом редовном радном месту са кога је удаљен. Ни против ове одлуке он није улагао захтев за њено преиспитивање, опет рачунајући да је та одлука привременог карактера и верујући да ће се за њега поступци који се против њега воде повољно завршити. Што је карактеристично за ту одлуку, то је негативна чињеница да у њој није наведено да се овај радник распоређује на друго радно место у вези са ранијом одлуком о суспензији, па та суспензија уопште није поменута. Као што се види, основна организација удруженог рада је, доносећи посебну одлуку о суспензији и посебну одлуку о распоређивању радника на друго радно место без означавања везе између тих двеју одлука, повредила чл. 79. ЗОМОУР-а у вези са чл. 93. Основног закона о радним односима из 1970. године, односно чл. 48. војвођанског Закона о правима и обавезама радника у удруженом раду.

„Дисциплински" поступак против овог радника завршио се опоменом уместо мером искључења из радне организације. Пошто је задржан у основној организацији удруженог рада, овај радник није покретао радни спор против одлуке којом му је изречена мера опомене. Био је, даље, у току кривични поступак због истих повреда радне дужности због којих је вођен „дисциплински" поступак у основној организацији удруженог рада. С обзиром на то, овај радник је чекао завршетак кривичног поступка, а у основној организацији удруженог рада су га руководећи радници уверавали да ће бити враћен на његово редовно радно место ветеринарског техничара ако се кривични поступак

за њега повољно заврши — ослобођењем или одбијањем оптужбе. Кривични поступак код надлежног општинског суда заиста је повољно завршен за овог радника, јер је јавни тужилац, због недостатка доказа, одустао од оптужнице, а основна организација удруженог рада, из истих разлога, није наставила кривични прогон. Одбијајућа пресуда је постала правомоћна. Пошто су се оба поступка за овог радника коначно повољно завршила, он је с правом очекивао да ће га основна организација удруженог рада вратити на његово редовно радно место ветеринарског техничара. Међутим, његово се очекивање није остварило, па се својој основној организацији удруженог рада обратио молбом да га врати на његово радно место ветеринарског техничара. Уместо да му испуни жељу, основна организација удруженог рада преместила га је на треће радно место које му још мање одговара. Зато је овај радник устао тужбом и покренуо радни спор за поништење решења о распореду на треће радно место и за враћање на радно место ветеринарског техничара.

У радном спору суд је донео пресуду којом је уважио тужбени захтев, поништио утужено решење о распореду на треће радно место и наложио основној организацији удруженог рада да тужиоца врати на његово радно место ветеринарског техничара у смислу чл. 18. ЗОМОУР-а и да му накнади трошкове спора. Сматрао је општински суд да одлука о удаљењу са радног места и каснија одлука о распореду тужиоца на друго радно место, без обзира на то што нису садржане у једном акту и што у другој одлуци није назначено да је донета у вези са суспензијом, представљају једну правну целину. Такође, сматрао је суд да нема правног значаја околност што тужилац није подносио захтев за преиспитивање и није водио радни спор против тих одлука, с обзиром да су те одлуке акцесорне поступцима у вези с којима су донете и да је њихово трајање ограничено правомоћним завршетком „дисциплинског" односно кривичног поступка (чл. 93. ст. 6. Основног закона о радним односима који је тада био на снази у смислу чл. 79. ЗОМОУР-а).

Жалећи се против ове и овакве пресуде, основна организација удруженог рада је истакла да је одлука о распореду на друго радно место постала правомоћна, јер се тужилац против ње није жалио, нити водио радни спор, па да се таква правомоћна одлука мора поштовати, а да тужилац нема више права да тражи и да исходује враћање на своје раније радно место ветеринарског техничара. Уважавајући овај навод жалбе, окружни суд је преиначио првостепену пресуду у њеном делу где је било наложено враћање тужиоца на његово радно место ветеринарског техничара, тако да је у том делу одбио тужбени захтев. Карактеристично је да је жалбени суд у свему осталом потврдио првостепену пресуду, иако су њоме поништена сва решења о радном статусу тужиоца, тако да је овај остао да „виси" у радном односу.

Против пресуде жалбеног суда обратио се тужилац надлежном јавном тужиоцу ради улагања захтева за заштиту за-

конитости. Но, дописом тога тужиоца обавештен је његов адвокат да се захтев за заштиту законитости у овом спору не може уложити, те се молба одбија. Надлежни тужилац инсистира на коначности и правомоћности одлуке којом је тужилац, након суспензије, био распоређен на друго, неодговарајуће радно место. Тужилац је — каже се у том допису — „пропустио да у законском року побија ову самоуправну одлуку која је постала правоснажна још у поступку пред органима самоуправљања тужене радне заједнице, *те су суд и сви државни органи везани за ову правоснажну самоуправну одлуку на подручју свих будућих радних спорова*".[7]

*
* *

Наведени радни спор, са ставовима општинског суда, окружног суда и јавног тужиоца надлежног за улагање захтева за заштиту законитости, од значаја је за наше радно право, јер се из њега види да у пракси наших судова, као и у пракси основних организација удруженог рада, постоје колебања у тумачењу и у примени позитивних законских прописа о суспензији у радном односу.

Наше је мишљење и уверење да је у наведеном радном спору исправно и законито становиште првостепеног суда.

Из одредаба чл. 18. ЗОМОУР-а јасно и недвосмислено произлази да радник има право да ради на радном месту за које је изабран, а то је оно радно место које одговара његовој стручној спреми одређеног занимања односно смера или струке и његовим другим радним способностима. То је и уставни принцип, а то је и основно начело нашег радног законодавства. У закону су наведени случајеви када се против воље радника може одступити од тога принципа. Та одступања су условљена и временски ограничена.

Када се одговорни радник удаљује са свога редовног радног места, у истој одлуци треба да се одреди његово распоређивање на друго, одговарајуће радно место. Законодавац не дозвољава да се такав радник при томе распоређивању излаже шикани. Међутим, ако се ипак та два акта, удаљење и распоређивање, не би обухватила истом одлуком, каснија одлука о распоређивању на одговарајуће радно место сматра се као саставни део одлуке о суспензији и, логично, са њом чини једну правну целину.

С обзиром да се мера удаљења са радног места доноси највише из разлога да одговорни радник то место не би искористио ради ометања поступка у вези с којим је удаљен, те с обзиром да одлука о удаљењу, без обзира на њена могућа мењања у времену удаљења, траје до коначног завршетка поступка у вези с којим је донета, — излази да је таква одлука акцесорна и привремена.

---

[7] Подвлачење у овој реченици извршио је аутор.

Питање правомоћности такве одлуке, тј. одлуке о суспензији и одлуке о распоређивању радника у вези са њом, поставља се под особеним углом. Јасно је да се дотични радник може против такве одлуке жалити основној организацији удруженог рада, а тако исто може и да води радни спор. Али, он то и не мора да чини, већ може да чека крајни исход и завршетак односног поступка. Таква одлука против које се одговорни радник није жалио или водио радни спор заиста постаје правомоћна. Међутим, о каквој се правомоћности ради? Очигледно је да се ради о формалној правомоћности. Наше је мишљење да таква одлука има само формалну правомоћност. Међутим, нема говора о материјалној правомоћности такве одлуке, једно зато што се таква одлука односи на питање радног статуса, а статусне одлуке немају материјалне правомоћности, а друго зато што је трајање такве одлуке ограничено временски и везано за правомоћни завршетак „дисциплинског" или кривичног поступка коме је акцесорна. Када се правомоћно заврши поступак у вези с којим је донета, таква одлука престаје да важи. Одлука чије важење више не траје нема материјалне правомоћности, не представља res iudicata и нема утицаја на будуће спорове из дотичне врсте правних односа.

На крају овог написа желимо још једном да нагласимо да одлуке о суспензији и одлуке о распоређивању радника у вези са суспензијом имају специфичну правну природу, акцесорне су поступцима у вези с којима су донете, привремене су, трају до правомоћног завршетка односног поступка у вези с којим су донете и, зато, немају материјалну правомоћност. Када би се дијалектички тумачио чл. 48. војвођанског Закона о правима и обавезама радника у удруженом раду, а нарочито с обзиром на оборљиву претпоставку in dubio pro laborario, никада се не би могао основано изводити закључак да једна таква самоуправна и правомоћна одлука веже суд и све државне органе „на подручју свих будућих радних спорова". Одлука о суспензији и одлука о распореду радника на друго радно место треба да су изражене у једном правном акту, али — и када су дате у посебним актима и у размаку времена, такве одлуке представљају једну правну целину.

Мр Димитар Манчев, судија Општинског суда у Кавадарцима

УЧЕШЋЕ СВЕДОКА И ТУМАЧА ПРИ ОВЕРИ УГОВОРА О ДОЖИВОТНОМ ИЗДРЖАВАЊУ

Одредба члана 122/4 Закона о наслеђивању (преч. текст Службени лист СФРЈ бр. 42/65), у којој је обрађено и питање форме уговора о доживотном издржавању, за пуноважност уговора предвиђа писмену форму његовог текста и оверавање од стране судије. У ставу 5. цитиране одредбе је предвиђена дужност судије, приликом овере, исти да прочита странкама и да их упозори на последице уговора. У тој одредби не предвиђа се и учешће сведока, односно тумача при овери овог уговора.

То што питање присуства тумача при овери није обухваћено горецитираном одредбом не представља проблем који нам је привукао пажњу, обзиром на чињеницу да је неизводљиво да се упозоре странке на последице уговора ако оне не познају службени језик суда. Сасвим је разумљиво да ће суд користити услуге тумача ако једна, или обе странке не познају службени језик суда. Овако су поступали неки од судова на чијем подручју живе припадници албанске народности. Тумач се потписивао у том својству испод текста овере, у коме се наглашавало да је читање уговора и упозорење на последице уговора било извршено уз присуство тумача.[1]

Но, да ли досадашња судска пракса из области уговора о доживотном издржавању познаје и случајеве, при овери ових уговора да су учествовали и сведоци, и, ако је познавала, зашто се тако поступало?

Анализирали смо десетогодишњу судску праксу у вези уговора о доживотном издржавању код 10 општинских судова,[2] па обзиром на циљ који се хтео постићи присуством сведока, наишли смо на три групе судова:

---

[1] Таква је судска пракса Општинског суда у Струги коју смо анализирали за период: 1961—1970. године. Види на пример уговор II Ов. бр. 3/70 (из архиве тога суда). Све што се наводи у овим напоменама узето је из архиве судова.

[2] Анализа је обухватила период: 1961—1970 године, а код општинских судова у следећим градовима: Прилеп, Тетово, Титов Велес, Струга, Кавадарци, Гевгелија, Крушево, Берово, Дебар и Свети Николе.

а) судови код којих су при овери оваквих уговора присуствовали сведоци само када се помоћу њих утврђивао идентитет странака, независно од тога да ли су оне писмене или не („сведоци — познаваоци");[3]

б) судови у чијој пракси су два сведока коришћена не само при овери сваког уговора о доживотном издржавању, већ и при овери сваког уговора закљученог због измене, допуне или раскида уговора о доживотном издржавању („сведоци правног посла"), независно од тога да ли су странке биле писмене или не[4] и

в) судови у чијој пракси, сем као „сведоци познаваоци", два сведока су учествовала и при овери када је код једне од странака или код обе постојало потпуно оштећење органа вида или слуха.[5]

Учешће сведока у својству „сведока познаваоца"

Учешће сведока у оваквом својству не заслужује посебну пажњу, јер су ови сведоци и при овери уговора о доживотном издржавању имали исту улогу као и сведоци за утврђивање идентитета, који су се користили и при овери других врста уговора. Ово је било у оним случајевима када судија није познавао уговараче, а они су били без докумената за потврђивање њиховог идентитета.

Учешће сведока у својству „сведоци правног посла"

Судови који су имали овакву праксу, странкама, које су поднеле молбе за оверу ових уговора, писали су им позиве да се јаве суду одређеног дана и часа да би им се оверио приложени уз молбу уговор. На позивима је суд писао напомене да странке понесу са собом личне карте, а да приведу и двоје „писмених и незаинтересованих сведока" — сведоци за садржину уговора (сведоци правног посла).

Дешавало се да странке, саме, још у тексту молбе, известе суд да ту своју дужност већ познају и да ће је испунити. Ево дела текста једне такве молбе: „. . . Наш идентитет доказујемо личним картама, а за сведоке уговора приводимо такве: писмена и незаинтересована лица"[6].

И у записницима за оверу, судови, у чијој пракси су коришћени овакви сведоци, не само што су констатовали њихово

---

[3] Овако нешто је постојало код свих судова наведених у претходној напомени.

[4] Овако је поступано код Општинских судова у Прилепу и Крушеву.

[5] Оваква је била пракса Општинског суда у Тетову. Види на пример уговор Ов. бр. 1282/68.

[6] То је молба странака по предмету Општинског суда у Прилепу Р. бр. 18/61.

присуство, већ су и означавали зашто је то. Ево дела текста једног таквог записника: „Молилац НН, за садржину уговора је привео сведоке НИ из Прилепа, ул. „ПП" и ИК из Прилепа ул. „ММ", познати суду преко њихових личних карата бр. —'".

Као сведоци су учествовала пунолетна лица са потпуном пословном способношћу, несродна са странкама. Постојао је случај да је један од сведока био и адвокат који је саставио текст уговора, док је други био један од судија дотичног суда, но који није обављао оверу.[8]

Сведоци правног посла су потписивали записник за оверу, који су такође потписивали: уговорачи, судија и записничар. У тексту записника овере се уносила и изјава сведока о потврди њиховог присуства при овери уговора. Овако изгледа текст изјаве сведока:

„Истина је да су данас пред судом уговорачи М. и И. поднели за оверу уговор о доживотном издржавању који су склопили међусобно, па пошто им је исти био прочитан на глас и пошто су били поучени о правним последицама и законским ограничењима од закључења истог, оба уговорача су га у потпуности признала као свој и, у знак сагласности М. је ставио отисак десног кажипрста а И. је својеручно потписао".[9]

Учешће сведока када су једна или обе странке биле са потпуним оштећењем органа вида или слуха

Иако је идентитет странака био утврђиван на други начин, а не помоћу сведока — познаваоца, иако, иначе, при овери оваквих уговора неки судови нису користили сведоке правног посла, учешће сведока налазило је примену када су једна или обе странке биле са потпуно оштећеним видом или слухом. Тако, при овери једног оваквог уговора где је прималац издржавања био слеп, суд је затражио и учешће два сведока, а у тексту судске овере, потпуни губитак вида је наведен као разлог што су се испод текста судске овере потписала и два сведока.[10]

На основу изложеног може се закључити да, иако ЗН не предвиђа и присуство сведока правног посла, неки судови, при овери оваквих уговора, као и при овери уговора о измени, допуни или раскиду уговора о доживотном издржавању, практиковале су учешће сведока.

Према тексту изјава сведока, а садржаном у записницима овере, може се рећи да је суд користио оба сведока аналогно дужности суда да користи два сведока при прављењу судског тестамента када тестатор није способан да прочита тестамент.

---

[7] То је констатовано од стране Општинског суда у Прилепу у записнику овере уговора Р. бр. 5/61 од 5. I 1961. године.

[8] Такав је случај са овером уговора Р. 302/63 Општинског суда у Прилепу.

[9] Општински суд Прилеп: Записник од 4. I 1961. године, по уговору Р. бр. 10/61.

[10] Општински суд Тетово Ов. бр. 1282/68

Присуство сведока су увели ови судови да би се и на тај начин подвукло значење овог уговора, да тај производи не мање правне ефекте од оних које производи тестамент. Учешће сведока правног посла није било зато што су једна или обе странке биле неписмене. Овакви сведоци код тих судова су коришћени увек (код друге групе судова): било да се ради о писменим или о неписменим уговорачима. Дакле, присуство сведока није било темељено на правном правилу параграфа 542. СГЗ, макар да се у припремама за доношење Закона о наслеђивању СРМ предлагало присуство 2 сведока само ако је једна од странака неписмена.[11]

Неке републике, доносећи своје законе о наслеђивању су предвиделе присуство 2 сведока при овери сваког уговора о доживотном издржавању. Предвиделе су и то да за такве сведоке могу бити узета она лица која испуњавају услове за сведоке при састављању судског тестамента.[12]

Сматрамо да је корисно ако присуство два сведока се предвиди као елеменат форме у којој се склапа уговор о доживотном издржавању код Закона о наслеђивању свих република. Ако при састављању судског тестамента који представља једностану изјаву воље, када тестатор није у стању да га прочита (чл. 71. ЗН), законодавац је предвидео присуство два сведока, па и њихово потписивање самог тестамента о томе да је тестатор пред њима изјавио да је то његов тестамент и да је он ставио свој рукознак, па потврда од стране судије (став 3. чл. 71. ЗН) да су те радње извршене, онда, имајући у виду значај уговора о доживотном издржавању, независно од тога да ли су уговорне стране писмене или не, сматрамо да постоји иста таква потреба за учешћем сведока правног посла. Евентуални приговор да се са увођењем сведока при овери оваквог уговора изражава неповерење у рад судије, био би неоснован. Напротив, преко учешћа сведока још више би се нагласило значење овог уговора.

Овим би завршили ово излагање, а да при томе не тврдимо да су обрађена сва питања и да су изнесена становишта прихватљива и најправилнија. Судска пракса и теоретске расправе свакако ће дати позитиван допринос за то да ли је при овери оваквог уговора потребно присуство оваквих сведока или није потребно. Изнесено у овом чланку треба да се схвати само као скроман прилог у том погледу. Уколико он и стварно буде један такав скроман прилог, његов циљ ће бити постигнут.

---

[11] Види тезу бр. 52. став 3, алтернатива III из Теза за доношењем Закона о наслеђивању, израђене од стране Републичког секретаријата за правосуђе, Скопље, јуна 1972. године.

[12] Види члан 121. ст. 2. и ст. 3. од ЗН СРМ (Службени весник бр. 35/73. од 15. октомври 1973. година, страна 1008).

СУДСКА ПРАКСА

1. Постоји стицај кривичног дела из члана 250. став 1. тачка 1. КЗ и кривичног дела из члана 258. став 1. КЗ у случају када једно лице обијањем гардеробног ормарића на радном месту одузме другоме поред новца и чековну књижицу са чековним картама, па на основу њих из банке подигне новац. Обијање и одузимање новца и чековне књижице представља радњу извршења, која има све елементе бића кривичног дела тешке крађе из члана 250. став 1. тачка 1. КЗ. Подизање пак новца из банке, на основу тако прибављене туђе чековне књижице, коју је оптужени приказао као своју, јесте таква која у себи садржи сва обележја кривичног дела преваре из члана 258. став 2. КЗ.

Постоји стицај кривичних дела преваре из члана 258. КЗ и кривичног дела фалсификовања исправе из члана 307. став 1. тачка 3. КЗ у вези са чланом 306. став 1. КЗ, када се неовлашћено попуни туђа чековна књижица и карте, па се на основу њих подигне новац код банке. Неовлашћено попуњавање туђих чекова представља радњу извршења кривичног дела из члана 307. став 1. тачка 3. у вези члана 306. став 1. КЗ, а подизање новца у банци је друга радња извршења уз коју, у конкретном случају, постоје и сва потребна обележја кривичног дела преваре из члана 258. КЗ.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кж. 1233/74. од 31. X 1974. године).

2. Оштећени је безразложно извршио напад на оптуженог, што је проузроковало довођење оптуженог у стање јаке раздражености у коме је лишио живота оштећеног. Према томе, у радњи оптуженог првостепени суд је правилно нашао сва обележја кривичног дела убиства на мах из члана 136. КЗ. Постојање чињенице да је наведено стање оптуженог било изузетног интензитета и да је његова урачунљивост била и битно смањена је околност која није била од утицаја на правну квалификацију кривичног дела, већ околност коју је суд морао у смислу члана 6. став 2. КЗ ценити при одмеравању казне. Према томе, нема сумње да постојање ове околности није могло утицати на тежу правну квалификацију кривичног дела оптуженога, па је стога неоснован жалбени предлог јавног тужиоца да се кривично дело оптуженога квалификује по члану 135. став 1. КЗ.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кж. 1305/74. од 12. II 1975. године).

3. У случају када лице које се налази на дужности директора радне организације у исто време буде изабрано за привременог вршиоца дужности директора друге радне организације, а уз постојање специфичних околности да је у другој радној организацији био у току конкурс за избор директора као и реорганизација пословања, услед чега није извршена примопредаја дужности и преузимање свих послова из надлежности директора, па прими пуни лични доходак у обе радне организације, постоје сва обележја кривичног дела злоупотребе службеног положаја из користољубља из члана 314а став 3. у вези става 2. КЗ.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кж. 1207/74. од 5. XI 1974. године).

4. За постојање кривичног дела пљачке из члана 255. став 2. Кривичног законика потребно је утврдити да је ово дело изазвало нарочито тешке последице или да је учињено под особито отежавајућим околностима.

У конкретном случају оптужени је робу дао на чување пријатељима, која је и враћена. Роба дата на вересију је или наплаћена или враћена, а од самог оптуженог је одузет готов новац у износу од 82.700 динара, па стога дело није изазвало нарочито тешке последице.

У конкретном случају дело није почињено ни под особито отежавајућим околностима, с обзиром да је оптужени робу износио из продавнице на очиглед свих радника, јавно у току радног времена, па су му чак остали и помагали у изношењу робе.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кж. 4/74. од 10. IV 1974. године).

5. Иако се у случају постојања убиства на мах подразумева временски континуитет између изазова и одлуке на убиство и самог извештаја, то не значи да се убиство мора извршити у најкраћем могућем временском размаку након изазова, односно у истом тренутку. Извесни примерени временски размак је могућ ако он није такав да по разумној процени прекида континуитет између провокације и радње извршења дела и уколико стање јаке раздражености код учиниоца још траје. У конкретном случају одлазак оптуженог у собу, узимање пушке и обилазак куће након чега је уследио пуцањ, није толиког временског трајања да би проузроковао престанак стања јаке раздражености код оптуженог.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кж. 941/74. од 18. IX 1974. године).

6. Када се у поступку несумњиво утврди да је лице страну валуту куповало управо у циљу прибављања путничког аутомобила стране производње, овако прибављени аутомобил има се сматрати предметом насталим извршењем кривичног дела, па у том случају има места изрицању мере безбедности одузимања предмета из члана 62. Кривичног закона.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кж. 1357/74. од 24. XII 1974. године).

7. Нема места теоретској конструкцији продуженог кривичног дела силовања из члана 179. став 1. КЗ у случају када се више ових кривичних дела изврши у кратком временском периоду током исте ноћи, али су извршена према различитим особама, јер је умишљај оптуженог био усмерен према свакој од тих особа посебно.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кж. 1198/74. од 21. I 1975. године).

8. Првостепени суд није обавезан да у смислу члана 360. став 3. ЗКП изведе све процесне радње и расправи сва спорна питања на која му је указао другостепени суд својом одлуком, уколико на новом главном претресу уследи измена оптужнице на друго кривично дело, а са разлога да се указивања другостепеног суда односе на тачно одређено кривично дело које, с обзиром на измену оптужнице, више није предмет расправљања.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кж. 1333/73. од 15. II 1974. године).

9. Против одлуке другостепеног већа, донете поводом неслагања истражног судије да по отпужници оштећеног као тужиоца спроведе истрагу, дозвољена је жалба, јер се у овом случају има применити одредба члана 243. став 3. ЗКП, а нема места примени одредбе члана 362. став 2. ЗКП.

(Решење Врховног суда Војводине бр. Кж. 1449/74. од 27. II 1975. године).

10. Околност да је у саобраћајном удесу један полубрат оптуженог изгубио живот, а други полубрат задобио тешке телесне повреде, да је и сам оптужени задобио тешке телесне повреде чије последице још трају, представља такође својеврсно кажњавање оптуженог

и има се сматрати олакшавајућом околношћу.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кж. 1169/74. од 15. X 1974. године).

11. Када блиски сродник није упозорен на права која му пружа члан 212. ЗКП, па се тога права није одрекао, није могао својим исказом датим на главном претресу учинити кривично дело давања лажног исказа из члана 283. КЗ.

Само ако се блиски сродник одрекне права које му пружа члан 212. ЗКП и изјави да жели да сведочи, у том случају је дужан да говори истину и ако лажно сведочи одговоран је за кривично дело давања лажног исказа из члана 283. КЗ.

(Пресуда Врховног суда Војводине бр. Кзз. 6/74. од 20. III 1974. године).

12. Када другостепени суд испитујући пресуду по службеној дужности утврди да је наступила застарелост кривичног гоњења, преиначиће првостепену пресуду и применом члана 320. став 1. тачка 6. ЗКП одбити оптужбу против окривљеног, пошто се у овој фази поступак не може решењем обуставити.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кзз. 5/74. од 20. маја 1974. године).

13. Према члану 389. став 2. ЗКП ако је захтев за заштиту законитости подигнут на штету осуђеног, а Врховни суд нађе да је основан, он ће само утврдити да постоји повреда закона, не дирајући у правоснажну одлуку.

Наведена одредба се по становишту овог суда не односи само на осуђена лица, већ и на сва друга лица, у погледу којих је у редовном кривичном поступку донета одлука, дакле, и на лица ослобођена оптужбе, као и она против којих је поступак обустављен. Решењем, против кога је подигнут захтев за заштиту законитости, обустављен је поступак против окривљеног који је вођен по захтеву оштећеног као тужиоца, па се у конкретном случају сматра да је захтев за заштиту законитости подигнут на штету окривљеног, услед чега се повреда закона може само утврдити.

(Пресуда Врховног суда Војводине Кзз. 3/74. од 24. IV 1974. године).

Живко Киселички

САОПШТЕЊА

ИЗ СЕДНИЦЕ УПРАВНОГ ОДБОРА

На седници Управног одбора, одржаној 24. маја 1975. године, донета су следећа решења:

1) Управни одбор је са задовољством узео на знање да је 21. маја 1975. године, у просторијама наше Коморе, Адвокатској комори Војводине уручена Плакета која је, поводом Прославе 30-годишњице оснивања правосудних органа САП Војводине, додељена Адвокатској комори Војводине због заслуга за развој и унапређење правосудних органа у САП Војводини.

2) Узет је на знање извештај првог потпредседника о раду Коморе између две седнице.

3) Управни одбор задужио је Комисију за социјално осигурање Управног одбора Адвокатске коморе Војводине и Комисију Делегације Општинске организације адвоката Општине Нови Сад да заједнички хитно размотре материју пензијског и инвалидског осигурања, ради усаглашавања већ датог Предлога Адвокатске коморе Војводине са одредбама новог Устава.

4) Управни одбор прихватио је предлог Општинске организације адвоката Новог Сада у вези покретања уставног спора против Одлуке о порезима грађана Општине Нови Сад, јер чл. 30. Устава САП Војводине прецизно одређује социјално-економски статус адвоката, што није спроведено у Одлуци.

5) Решењем бр. 177/75. уписује се у Именик адвоката Адвокатске коморе Војводине Бошко Вукајловић, са седиштем адвокатске канцеларије у Руми у Ул. Вељка Дугошевића бр. 136, са даном 24. мај 1975. године.

6) Решењем бр. 167/75. брише се из Именика адвоката Адвокатске коморе Војводине Мезинка Сенка, адвокат у Белој Цркви, са даном 1. мај 1975. године, због заснивања радног односа. За преузиматеља одређен је Војновић Миодраг, адвокат у Белој Цркви.

7) Решењем бр. 168/75. брише се из Именика адвокатских приправника Мезинка Илија, са вежбом код Мезинка Сенке, адвоката у Белој Цркви, са даном 1. мај 1975. године.

8) Решењем бр. 183/75. евидентиран је уговор о пружању правне помоћи склопљен између Попоски Андреје, адвоката у Новом Бечеју, са „Декор" пред. за прераду и површинску заштиту метала из Новог Бечеја од 1. априла 1975. године.

9) Решењем бр. 180/75. узето је на знање да је уговор о пружању правне помоћи склопљен између Јовановић Михала, адвоката у Руми, са Услужно-набавно продај. задругом „Занат—Срем" из Руме, а који је евидентиран код ове Коморе под бр. 52/5. беспредметан, јер је „Занат—Срем" из Руме од 31. III 1975. године у стечају.

Управни одбор
Адвокатске коморе Војводине

ИЗ СЕДНИЦЕ УПРАВНОГ ОДБОРА

На седници Управног одбора, одржаној 14. јуна 1975. године, донета су следећа решења:

1) Узет је на знање извештај председника, секретара и благајника о раду Коморе.

2) Од Скупштине САП Војводине — Законодавно-правне комисије из Новог Сада, примљен је позив за учествовање на седници 18. VI 1975. године, јер под тач. 10. дневног реда разматраће се Иницијатива Адвокатске коморе Војводине за решење пензијског и инвалидског осигурања адвоката и Мишљења Законодавно-правне комисије у вези те иницијативе, па су одређени учесници.

3) Од Савеза удружења правника Војводине примљен је позив за учествовање на годишњој скупштини 20. VI 1975. године, па су одређени представници.

4) Од Одветнишке зборнице Словеније примљен је позив за учествовање на годишњој скупштини 27. VI 1975. године, која ће се одржати на Бледу, па су одређени делегати.

5) Од Адвокатске коморе Босне и Херцеговине примљен је позив за учествовање на годишњој скупштини 21. VI 1975. године, која ће се одржати у Сарајеву, па су одређени делегати.

6) Решењем бр. 222/75. уписује се у Именик адвоката Херцег Жофија, са седиштем адвокатске канцеларије у Суботици, у Ул. Трг Октобарске револуције бр. 30, стан 69.

7) Решењем бр. 214/75. уписује се у Именик адвоката Радмила Анђелић, са седиштем адвокатске канцеларије у Новом Саду у Ул. Сремска бр. 10, са даном 14. јуни 1975. године.

8) Решењем бр. 223/75. брише се из Именика адвокатских приправника Вукајловић Бошко, са адвокатско-приправничком вежбом код Ђулум Владимира, адвоката у Сремским Карловцима, са даном 24. мај 1975. године, јер је уписан у Именик адвоката.

9) Решењем бр. 213/75. Мијатовић Добрила, адвокат у Новом Саду, Дунавска бр. 14, разрешава се дужности преузиматеља адвокатске канцеларије др Милана Лазића, адвоката у Новом Саду, јер је довршена ликвидација.

10) Решењем бр. 201/75. узето је на знање да су Миливојевић Слободан и Катанић Љубомир, адвокати из Сомбора, са 17. V 1975. године удружили свој рад и основали Удружену адвокатску канцеларију (заједничку адвокатску канцеларију) у Сомбору у Ул. Читаоничка бр. 4.

11) Решењем бр. 198/75. евидентиран је уговор о пружању правне помоћи склопљен између Шарчевић др Петра, адвоката у Суботици, са „Жељезничар" — Пред. за израду свих врста одеће и униформи из Субо-

тице, од 1. IV 1975. године, у смислу чл. 32. ст. 2. и чл. 104. Статута Адвокатске коморе Војводине.

12) Решењем бр. 218/75. евидентиран је уговор о пружању правне помоћи закључен са Пред. „Средњи Банат" водопривредна организација из Зрењанина и Секељ Јованом мл., адвокатом у Зрењанину, од 6. VI 1975. године, на основу чл. 32. ст. 2. и чл. 104. Статута Адвокатске коморе Војводине.

13) Решењем бр. 221/75. одлучено је да се уд. Бранки Арсин из Новог Сада, супрузи преминулог адвоката у пензији Арсин Милоја, који је умро 1. јуна 1975. године, исплати посмртнина.

14) Решењем бр. 210/75. одлучено је да се уд. Илони Лустиг, супрузи преминулог адвоката у пензији др Лустиг Золтана из Бач. Тополе, који је умро 27. V 1975. године исплати посмртнина.

15) Решењем бр. 202/75. брише се из Именика адвоката Адвокатске коморе Војводине у Новом Саду Романовић Борђе, адвокат у Новом Саду, са даном 31. V 1975. године, због заснивања радног односа. Мимоиђено је одређивање преузиматеља, јер нема недовршених предмета.

16) Решењем бр. 208/75. брише се из Именика адвоката Жикић Урош, адвокат у Осојићеву, са даном 1. VII 1975. године, због пензионисања. За преузиматеља одређен је Бајић Мирослав, адвокат у Сенти, Ул. Народне револуције бр. 30. Узето је на знање да Жикић Урош задржава чланство у Фонду посмртнине.

17) На Конгресу Међународне уније адвоката, који ће се одржати од 31. VIII до 5. IX 1975. године у Минхену, нашу Комору ће представљати Кујунџић Јосип, председник Управног одбора.

Управни одбор
Адвокатске коморе Војводине

НЕКРОЛОГ

Др ЗОЛТАН ЛУСТИГ

У Бачкој Тополи умро је 27. V 1975. године др Золтан Лустиг, пензионисани адвокат из Бачке Тополе.

Др Золтан Лустиг родио се у Бачкој Тополи 2. априла 1890. године. Гимназију је учио у Сегедину, а право студирао у Коложвару (Клуж), где је докторирао 1917. год. Адвокатски испит положио 1921. у Будимпешти, а допунски у Новом Саду 1924. године.

Праксу је обављао у Будимпешти, једно време у управи, а и као адвокатски приправник, те у Бачкој Тополи од 1921. до 1925. године као адвокатски приправник.

Адвокатску канцеларију отворио је у Бачкој Тополи 1925. године и водио је адвокатуру све до априла 1941. Окупаторске власти му забрањују рад, као припаднику јеврејске етничке групе. Подвргнут разним видовима шикане и прогона, најзад бива однет у концентрациони логор Матхаузен, у пролеће 1944. године. У логору је провео од 5. маја 1944. до 22. маја 1945.

После ослобођења ради у управној служби и у привреди као правни референт (Народни одбор среза бачкотополски), а 1951. враћа се у адвокатуру. Поново отвара своју адвокатску канцеларију у Бачкој Тополи, коју води све до пензионисања 1. I 1973. године.

Др Золтан Лустиг је читаву своју дугу радну и стручну каријеру провео у адвокатури, којој се био потпуно посветио. Био је то адвокат који је тако рећи живео са својим предметима и за њих. Са скоро пословичном преданошћу посвећивао се својим пословима. Везан од рођења за Бачку Тополу, у којој је век провео, за Тополчане и околину име др Лустиг је постало синоним за појам адвокат, нарочито у земљишним и грађанским предметима.

Смрћу др Лустига сишао је са животне сцене још један адвокат наше најстарије генерације адвоката, од којих је још само мали број у животу — адвокат и човек који је давао пример како се служи своме позиву.

М. Б.

НОВА ИЗДАЊА

Почев од овог броја „ГЛАСНИК" ће објављивати приказе интересантних издања Новинско-издавачког предузећа „ИНФОРМАТОР" из Загреба. У прво време прикази ће се сводити на информацију о појединим издањима, док ће Редакција покушати да накнадно даје о њима и кратке приказе.

Све приказане публикације ове куће чланови Коморе могу наћи у нашој библиотеци, јер је договор Редакције и „ИНФОРМАТОРА" да се приказане публикације доставе бесплатно у једном примерку за нашу употребу.

Редакција се нада да ће и на овај начин омогућити својим читаоцима да стекну увид у актуелна издања ове издавачке куће.

У издањима изван претплате скрећемо пажњу читаоцима на следеће публикације:

1) Проф. др Богдан Златарић: КРИВИЧНО ПРАВО (Увод, општи део, кривични закон), II издање, стр. 120, дин. 25.00.

2) Проф. др Александар Голдштајн: ПРИВРЕДНО УГОВОРНО ПРАВО, II издање, у штампи.

3) Проф. др Александар Голдштајн: МЕЂУНАРОДНО ТРГОВАЧКО ПРАВО (Конвенција, међународна правила, општи услови пословања), стр. 445, дин. 120.00.

4) Група аутора: ОПШТИ УСЛОВИ ПОСЛОВАЊА У МЕЂУНАРОДНОЈ И УНУТРАШЊОЈ ТРГОВИНИ, I део, издање 1970, стр. 200, дин. 80.00.

5) Група аутора: ОПШТИ УСЛОВИ ПОСЛОВАЊА итд. II део, издање 1970, стр. 96, дин. 40.00.

6) Проф. др Бранко Јакаша: ПРАВО ОСИГУРАЊА, издање 1972, стр. 396, дин. 66.00.

7) Група аутора: ПРОПИСИ О КОНСТИТУИСАЊУ И УПИСУ У СУДСКИ РЕГИСТАР ООУР, издање 1973, стр. 348, дин. 120.00.

8) Проф. др Бранислав Надворник: ПРАВО ЗАШТИТЕ НА РАДУ, издање 1973, стр. 280, дин. 100.00.

9) Шарић Антун: ОСИГУРАЊЕ И САОБРАЋАЈ, издање 1971, стр. 116, дин. 25.00.

10) Барбић Јакша: ОПШТЕ И ПОСЕБНЕ УЗАНСЕ, издање 1968, стр. 291, дин. 20.00.

Од издања у претплати, скрећемо пажњу колегама на лист „Информатор", који излази два пута недељно, са веома богатом судском праксом, презентираном читаоцима исцрпно, са посебном пажњом на ставове судова у појединим републикама, а у односу на одређена актуелна питања.

IZ SADRŽAJA ČASOPISA

GLEDIŠTA

Časopis sa društvenu kritiku i teoriju (Beograd)

Iz sadržaja broja 1/1975.

Vučetić, Slobodan: DELEGATSKI SISTEM U ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Tofler, Alvin: NESTAJANJE TEHNOKRATIJE, DOLAZAK AD-HOC-KRATIJE

Iz sadržaja broja 2/1975.

Nakarada, Radmila: DRUŠTVENI USLOVI OPSTANKA

Milić, Anđelka: PORODICA U SOCIJALISTIČKOM DRUŠTVU

Iz sadržaja broja 3/1975.

Vlahović, Veljko: KRITIČKA MISAO U SAMOUPRAVNOM DRUŠTVU

NAŠA ZAKONITOST

Časopis za pravnu teoriju i praksu (Zagreb)

Iz sadržaja broja 2/1975.

Vodinelić, Vladimir: PRAVO NA OPOZIV NEDOPUŠTENIH INFORMACIJA

Šmalcelj, Želimir: PROMJENE SADRŽAJA OBVEZNOG UGOVORA DJELOVANJEM SUDA

Tolić, Branko; Jelačić, Olga: UMJETNE OPLODNJE ŽENA — PRAVNI I DEONTOLOŠKI PROBLEM

Vukčević, Vojislav: O SUSEDSKOM PRAVU

Škarica, Nikša: O DIOBI NASLJEDNIČKE I VLASNIČKE ZAJEDNICE

Hrnjaz, Radovan: MEĐUSOBNI ODNOSI ORGANA DRŽAVNE A POSEBNO INSPEKCIJSKE KONTROLE I SAMOUPRAVNE I STRUČNE KONTROLE U ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Žubrinić, Dušan: ELITIZAM I MARKSIZAM

Bačić, Franjo: NOVI AUSTRIJSKI KRIVIČNI ZAKONIK

Raspor, Andrija: IVAN POLDRUGAČ (In memoriam)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Pusić, Eugen: DIJALEKTIKA LOKALNE UPRAVE ILI KAKO BRZO JE DOSTA BRZO

Trbović, Uroš: ZAKONODAVNA VLAST RADNIH LJUDI

Božić, Dragutin: FUNKCIONISANJE DELEGATSKOG SISTEMA U OKVIRU VIJEĆA MESNIH ZAJEDNICA I VIJEĆA OPŠTINA

Kuna, Matko: PROBLEMI KRITERIJA O IZDVAJANJU NASELJA IZ SASTAVA JEDNE I UKLJUČIVANJE U SASTAV DRUGE OPĆINE

Šimat, Krunoslav: UVODNO IZLAGANJE

Pusić, Eugen: KRITIČKE TOČKE SADAŠNJEG TRENUTKA NAŠE LOKALNE SAMOUPRAVE

Brčić, Stanko: POSLOVI ORGANA UPRAVE ZA POTREBE OPĆINSKE SKUPŠTINE I NJENIH ORGANA

Popadić, Stana: NEKA PITANJA ORGANIZACIJE UPRAVE

Đurić, Đorđe: POLOŽAJ NAČELNIKA OPĆINSKE UPRAVE I REGULIRANJE STRUČNIH SLUŽBI

Lemberger, Vlado: O ODGOVORNOSTI UPRAVE ZA STANJE U ODGOVARAJUĆOJ DJELATNOSTI

Bojčić, Čedomir: STRUČNE SLUŽBE SKUPŠTINE OPĆINE

Kocakov, Desiderije: ODGOVORNOST ORGANA UPRAVE I PRAKTIČNO OSTVARIVANJE ODREDBI ČL. 224. USTAVA SRH

Medvedović, Dragan: O POLITIČKOJ I MATERIJALNOJ ODGOVORNOSTI I STRUČNIM ISPITIMA

Detling, Drago: STAVOVI I MIŠLJENJA REPUBLIČKOG ODBORA SINDIKATA RADNIKA UPRAVE I PRAVOSUĐA HRVATSKE

Zaninović, Mate: VLADO RANOGAJEC (In memoriam)

NAŠE TEME

(Zagreb)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Kurtović Todo; Fira, Aleksandar: SAMOUPRAVLJANJE, SOCIJALISTIČKA DEMOKRACIJA I NOVI USTAV SFRJ

OPREDELJENJA

Časopis za teoriju i praksu samoupravnog društva (Sarajevo)

Iz sadržaja broja 4/1975.

Merdić, Abdulah: PROGRAM SAVEZA KOMUNISTA JUGOSLAVIJE I SOCIJALNA POLITIKA

Osti, Narcis: SAMOUPRAVNA RADNIČKA KONTROLA U OKVIRU SAMOUPRAVNE INTERESNE ZAJEDNICE ZDRAVSTVENOG OSIGURANJA

OPŠTINA

Časopis za pitanja društvenog samoupravljanja (Beograd)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Stevanović Miladin: RAZVOJ PRAVOSUĐA U SRBIJI U TOKU NARODNE REVOLUCIJE

Perko-Šeparović, Inge: IZVRŠNI ORGANI OPŠTINSKIH SKUPŠTINA — NEKI PROBLEMI KOORDINACIJE U LOKALNOM SISTEMU UPRAVLJANJA

Đurovski, Lazar: RAZVOJ I OSNOVNE KARAKTERISTIKE POLITIČKO-TERITORIJALNE PODELE U JUGOSLAVIJI

Brašovan, Aleksandar: ZADRUŽNI DOMOVI U SRBIJI, NJIHOV PRAVNI POLOŽAJ I KORIŠĆENJE

Jovanović, Svetomir: NAPREDOVANJE DAKTILOGRAFA

OSIGURANJE I PRIVREDA

Časopis za teoriju i praksu osiguranja (Zagreb)

Iz sadržaja broja 1—2/1975.

DIMČE MILESKI-DOBRI (In memoriam)

Novak, Ivica: PRIMJENA NOVOG ZAKONA O ZAŠTITI NA RADU SRH U ZAJEDNICI OSIGURANJA „CROATIA"

Kalabić, Đorđe: PRAVNA PRIRODA USLOVA (PRAVILA) OSIGURANJA

Grabovac, Ivo: SKRIVENA MANA BRODA KAO OSIGURANI RIZIK

Zlodre, Ante: DA LI IZMJENITI SISTEM PROCJENJIVANJA ŠTETA NA DUHAVU PRI OTKUPU NA VAGI — TIP RAVNJAK

Dizdarević, Ibrahim: ZAKLJUČEN UGOVOR O POSLOVNOJ SURADNJI NA OSIGURANJU NAŠIH RADNIKA NA PRIVREMENOM RADU U SR NEMAČKOJ

Stanković, S.: ALKOHOLIZAM I OSIGURANJE OD POSLJEDICA NESRETNOG SLUČAJA (NEZGODE)

Sanjković, Mladen: ELEMENTARNI PRIKAZ PRIMJENE TEORIJE RIZIKA U OSIGURANJU UZ NEKA POSEBNA OGRANIČENJA

Zorić, Mihailo: OSIGURANJE MOTORNIH VOZILA I ODGOVORNOSTI U DRUMSKOM SAOBRAĆAJU (Povodom simpozija održanog u Beogradu od 5—6. XII 1974.)

Novak, Ivica: ULOGA ČUVARSKE SLUŽBE U POŽARNOJ PREVENTIVI U ODNOSU NA PREMIJE OSIGURANJA

PRAVNA MISAO

(Sarajevo)

Iz sadržaja broja 1—2/1975.

Pozderac, Hamdija: IZUZETNO ZNAČAJNA USTAVNA FUNKCIJA IZVRŠNIH ODBORA (opština)

Renovica, Milanko: IZVRŠNA FUNKCIJA (u opštini) JE SINTEZA ELEMENATA KREATIVNIH, REGULATIVNIH I KOORDINIRAJUĆIH DJELATNOSTI

Alagić, Nedžmudin: POLOŽAJ IZVRŠNE FUNKCIJE U OPŠTINI (Objavljeno u časopisu „Opština" br. 3/1975).

Jovanović, Predrag: BOLJI USLOVI ZA EFIKASNIJI RAD IZVRŠNIH ODBORA (opština)

Kukavica, Mirko: RAZGRANIČENJE NADLEŽNOSTI U ODNOSU NA IZVRŠNU FUNKCIJU (u opštini)

Kovač, Karlo: LISING POSAO KAO NOVI OBLIK FINANSIRANJA PRIVREDE

Delić, Ranko: VJEŠTAČENJE KOD SAOBRAĆAJNIH DELIKATA

Kokolj, Mitar: ANALIZA PRESUĐENOG IMOVINSKOG KRIMINALITETA NA PODRUČJU OKRUŽNOG SUDA MOSTAR U GODINAMA 1968. i 1972.

Šutej, Držislav: DUŽNOSTI RADNIH ORGANIZACIJA U VEZI ZAKONA O OSNOVAMA SIGURNOSTI PROMETA NA CESTAMA

Trnka, Kasim; Kljajić, Božo: NEKA MIŠLJENJA O NACRTIMA ZAKONA O SAMOUPRAVNIM INTERESNIM ZAJEDNICAMA (OBRAZOVANJA, NAUKE, KULTURE I FIZIČKE KULTURE)

PRAVNI ŽIVOT

(Beograd)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Dragojlović, Luka: ZAŠTITA ZAKONITOSTI KROZ UPRAVNI SPOR

Tomanović, Milić: SPORNA PITANJA PROCESNOG IMUNITETA

Besarović-Prekajski, Vesna: PRAVNA ZAŠTITA NOTORNOG ŽIGA

Memedović, Nikola: KRIVIČNO DELO NASILNIČKOG PONAŠANJA

Divac, Boško: KUPOPRODAJA U SAMOUSLUZI

Knežević, Dušan: ZA SAVREMENIJA REŠENJA PREVENCIJE SAOBRAĆAJNIH DELIKATA

Novaković, Stojan: TREĆA KONFERENCIJA OUN O MEĐUNARODNOM PRAVU MORA

Iz sadržaja broja 4/1975.

Milošević, Čedomir: ZAKONI IZ OBLASTI UDRUŽENOG RADA I PRIVREDNO SUDSTVO

Jovanović, Vladimir: NAČELA UDRUŽIVANJA RADA I SREDSTAVA

Velimirović, Tiosav: O KONSTITUISANJU I STATUSNIM PROMENAMA U UDRUŽIVANJU RADA

Nešković, Ratibor: SAMOUPRAVNI SPORAZUMI O UDRUŽIVANJU ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Trajković, Miodrag: DELEGATSKO ODLUČIVANJE U ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Jović, Vojislav: UDRUŽIVANJE ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Marjanović, Blagoje: IMOVINSKA ODGOVORNOST ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Srećković, Nedeljko: UPISI U SUDSKI REGISTAR ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Popović, Teofilo: UREĐIVANJE MEĐUSOBNIH ODNOSA U UDRUŽENOM RADU

Gložinić, Franjo: SANACIJA I PRESTANAK ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Lekić, Ivanka: NEKA PITANJA U VEZI SANACIJE OUR I PRINUDNOG PORAVNANJA

PRAVNIK

Revija za pravno teorijo in prakso (Ljubljana)

Iz sadržaja broja 10—12/1974.

Kristan, Ivan: OBLETNICA USTAVE

Perenič, Anton: NEKATERE POJMOVNE PREDPOSTAVKE PRAVNE VARNOSTI

Strohsack, Boris: SODIŠČA ZDRUŽENEGA DELA

Zupančić, Karel: NEKATERE PROBLEM V SVEZI Z IZVRŠEVANJEM ČLOVEKOVE PRAVICE, DA SVOBODNO ODLOČA O ROJSTVIH OTROK

Rupel, Slavko: NEKAJ DILEM O ODNOSIH MED STARŠI IN OTROKI

Sekolec, Jernej: RAZVELJAVITEV ARBITRAŽNIH ODLOČB PO NAŠEM PRAVU IN PO EVROPSKI KONVENCIJI O MEDNARODNI TRGOVINSKI ARBITRAŽI

Polajner Pavčnik, Ada: NOVO JUGOSLOVANSKO INTERLOKALNO PRAVO

PREGLED

Časopis za društvena pitanja (Sarajevo)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Goati, Vladimir: GRUPE PRITISKA U SAVREMENOM DRUŠTVU

Kecmanović, Dušan: PSIHIJATRIJA I NOVOVJEKOVNO POVIJESNO ISKUSTVO

Ikić, Desanka: MESTO ŽENE U UDRUŽENOM RADU

Iz sadržaja broja 4/1975.

Đorđević, Jovan: PRILOG TEORIJI AVANGARDE

Pajić, Zoran: SAVREMENI MEĐUNARODNOPRAVNI VIDOVI PROCESA DEKOLONIZACIJE

Čurić, Radoslav: ŠTA DONOSI ZAKON O KRŠU SR BiH

PRIVREDA I PRAVO

Časopis za privredno-pravnu teoriju i praksu (Zagreb)

Iz sadržaja broja 2/1975.

Klarić, Petar: NACRT ZAKONA O OBLIGACIJAMA I UGOVORIMA — PRIMJEDBE I PRIJEDLOZI

Župić, Mate: POSLOVODNI ORGAN — NEKOLIKO PITANJA IZ PRAKSE

Buljan, Jakov: UDRUŽENI RAD I STAMBENI ODNOSI

Crnić, Jadranko: NEKI SLUČAJEVI ŠTETE U ZAJEDNICAMA ZDRAVSTVENOG, MIROVINSKOG I INVALIDSKOG OSIGURANJA U SR HRVATSKOJ

Pretnar, Stojan: ZNANSTVENO-TEHNOLOŠKA REVOLUCIJA IN KRIZA NAŠE TEHNOLOŠKE USTVARJALNOSTI

SAMOUPAVNO ORGANIZIRANJE U SUDSKOJ PRAKSI — materijal sa sastanka sudaca privrednih sudova održanog u Peći novembra 1974.

Iz sadržaja broja 3/1975.

Gerškovič, Leon: DRUŠTVENI DOGOVORI I SAMOUPRAVNI SPORAZUMI

Vedriš, Martin: MARGINALIJE UZ PRAVNU PRIRODU SAMOUPRAVNIH SPORAZUMA

Gojić, Stevan: O PRIVREDNO-KAZNENOJ ODGOVORNOSTI

Filipović, Velimir: NEKI PROBLEMI TURISTIČKOG RIBOLOVA NA JADRANU

Rugle, Đuro: RASPOREĐIVANJE RADNIKA NA RUKOVODEĆEM RADNOM MESTU U TOKU VREMENA ZA KOJE JE IZABRAN

Pećarina, Tomislav: PRAVNA REGULATIVA U EKONOMSKOJ PROPAGANDI

Čondrić, Ante: O JEDNOJ NESVRSISHODNOJ ODREDBI U ZAKONU O PARNIČNOM POSTUPKU

Župić, Mate: TKO MOŽE IZJAVITI PRIGOVOR PROTIV ODLUKE O IZRICANJU MJERE ZBOG POVREDE RADNE DUŽNOSTI

Iz sadržaja broja 4/1975.

Antić, Lazo: DRUŠTVENO-EKONOMSKI POLOŽAJ ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA S GLEDIŠTA INTERESA ZA KOMUNALNO UREĐIVANJE I KORIŠTENJE GRAĐEVINSKOG ZEMLJIŠTA

Borković, Ivo: PRAVA I OBAVEZE DRUŠTVENIH I PRAVNIH OSOBA I GRAĐANA I PROSTORNOM UREĐENJU I KORIŠTENJU GRAĐEVINSKOG ZEMLJIŠTA

Ivančević, Velimir: ZEMLJIŠNA I DRUGA DOBRA U OPĆOJ UPOTREBI U PRAVNOM REGULIRANJU PROSTORNOG UREĐENJA I KORIŠTENJA URBANIZIRANOG ZEMLJIŠTA

Sentić, Miodrag: REŠAVANJE STAMBENOG PITANJA U ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Badalić, Nikola: DRUŠTVENI I EKONOMSKI ASPEKT STANARINE I ZAKUPNINE KAO IZVORA SREDSTAVA ZA STAMBENU I KOMUNALNU IZGRADNJU

Krajačić, Vladimir: ULOGA SAMOUPRAVNIH INTERESNIH ZAJEDNICA U ZADOVOLJAVANJU STAMBENIH I KOMUNALNIH POTREBA

Škrgatić, Danilo: MEHANIZAM UPRAVLJANJA SREDSTVIMA I POSLOVIMA U INTERESNIM ZAJEDNICAMA U STAMBENOJ OBLASTI

Tomac, Zdravko: ODNOS INTERESNIH ZAJEDNICA PREMA ORGANIMA DRUŠTVENO POLITIČKIH ZAJEDNICA

Iz sadržaja broja 5/1975.

Balog, Nikola: SAMOUPRAVNI SPORAZUM, INTEGRACIJE ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA I KONCENTRACIJA SREDSTAVA

Gojić, Stevan: O SPAJANJU OOUR

Derenčin, Stjepan: STJECANJE STRUČNE SPREME ZA NEKO ZANIMANJE

Vukčević, Vojislav: OBJEKTIVNA ODGOVORNOST

Henneberg, Ivan: PREGLED AUTORSKOG PRAVA S OSVRTOM NA SLIČNOSTI I RAZLIKE NASPRAM PRAVA INDUSTRIJSKOG VLASNIŠTVA

Župić, Mate: SAMOUPRAVNI SPORAZUM O FORMIRANJU INA-BANKE U OKVIRU PRIVREDNE BANKE U ZAGREBU

Gudlin, Vladimir: DA LI JE ODREDBA ČL. 479. ZPP NESVRSISHODNA

PRIVREDNO-PRAVNI PRIRUČNIK

Za pravnu, opštu i kadrovsku službu privrednih i ostalih radnih organizacija (Beograd)

Iz sadržaja broja 2/1975.

Novaković, Sekula: POLOŽAJ RADNE ZAJEDNICE ZAJEDNIČKIH SLUŽBI U RADNOJ ORGANIZACIJI

Knežević, Dragomir: OVLAŠĆENJA ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA U PRAVNOM PROMETU SA TREĆIM LICIMA

Jovanović, Živorad: SAMOUPRAVNI SPORAZUM O UDRUŽIVANJU ZEMLJORADNIKA SA ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Kalabić, Đorđe: UTVRĐIVANJE KOLIČINE ISPORUČENE ROBE

Marković, Vladimir: PROVERAVANJE RADNIH SPOSOBNOSTI RADNIKA

Serdar, Vukan: PRAVA I OBAVEZE RADNIKA POVODOM PREUZETIH OBAVEZA U ORGANIZACIJI UDRUŽENOG RADA, AKO MU SVOJSTVO RADNIKA PRESTANE ZBOG IZBORA ODNOSNO IMENOVANJA NA DRUŠTVENE FUNKCIJE

Iz sadržaja broja 3/1975.

Velimirović, Tiosav: USTAVNOPRAVNO ORGANIZOVANJE ZAJEDNIČKE SLUŽBE

Lekić, Ivanka: SAMOUPRAVNI SPORAZUM O UDRUŽIVANJU OSNOVNIH ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA U RADNU ORGANIZACIJU

Magerl, Milivoj: RADNICI NA RUKOVODEĆIM MJESTIMA

Lukić, Prvoslav: STATUS RADNIKA U UDRUŽENOM RADU ZA ČIJIM JE RADOM PRESTALA POTREBA U OOUR

Gojić, Stevan: POBIJANJE PRAVNIH RADNJI DUŽNIKA U NAŠEM PRIVREDNOM PRAVU

Lazarević, Nikola: OBAVEZE NA OSNOVU POSLOVNOG REZULTATA PREDUZEĆA U INOSTRANSTVU PREMA PROPISIMA NAŠE ZEMLJE

Đorđević, Jovan: ORGANIZACIJA PROFESIONALNE PRAKSE UČENIKA I STUDENATA U ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

SAMOUPRAVNO PRAVO

(Beograd)

Iz sadržaja broja 1/1975.

Stavrev, Dragoljub: AKTUELNI PROBLEMI I TENDENCIJE U FORMIRANJU INTERESNIH ZAJEDNICA

Jovanović, Vladimir: NEKA PITANJA PRIMENE USTAVA U OSIGURAVAJUĆIM ORGANIZACIJAMA

Nikolić, Aleksandar: PRIMENA REPUBLIČKIH I POKRAJINSKIH PROPISA O MEĐUSOBNIM ODNOSIMA RADNIKA U UDRUŽENOM RADU

Janičić, Dušan: SPROVOĐENJE USTAVNIH NAČELA O SAMOORGANIZOVANJU PRIVREDE

Saša, Stevan: PROCESI, ISKUSTVA I REZULTATI U PRIVREDI

Popović, Slavoljub: O KONTROLI SKUPŠTINA DRUŠTVENOPOLITIČKIH ZAJEDNICA NAD ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA

Ivčević, Dušan: PRIMJENA DELEGATSKOG PRINCIPA U SOCIJALISTIČKOM SAVEZU

Tanić, Živan: MASOVNE EMIGRACIJE IZ RAZVIJENIH PODRUČJA SRBIJE

Buković, Ivan: ANALIZA SAMOUPRAVNOG SPORAZUMA UDRUŽENIH PROIZVOĐAČA TEKSTILNE INDUSTRIJE I TRGOVINE TEXTIL, IMPORT-EXPORT

Selinkić, Radoslav: UTVRĐIVANJE USLOVA ZA ORGANIZOVANJE U OOUR

Žuf, Ervin: UNUTRAŠNJA KONTROLA U POLJOPRIVREDNIM ZADRUGAMA U MAĐARSKOJ

SAVREMENOST

Glasilo Saveza komunista Vojvodine (Novi Sad)

Iz sadržaja broja 22/1975.

Popović, Dušan: JAČANJE SAVEZA KOMUNISTA KAO ORGANIZACIJE REVOLUCIONARNE AKCIJE

Fira, Aleksandar: BELEŠKE O NEKIM ODJECIMA NOVOG USTAVA SFRJ U SVETU

Obradović, Mirko: POLOŽAJ SAMOUPRAVNIH INTERESNIH ZAJEDNICA U USTAVIMA I ZAKONIMA

SOCIJALIZAM

Časopis Saveza komunista Jugoslavije (Beograd)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Vlahović, Veljko: TEZE O MAKEDONSKOM NACIONALNOM PITANJU

Stojković, Momir: MEĐUNARODNOPRAVNI POLOŽAJ JUGOSLOVENSKIH NACIONALNIH MANJINA U ITALIJI, AUSTRIJI I BUGARSKOJ

13. MAJ

Časopis Saveznog sekretarijata za unutrašnje poslove (Beograd)

Iz sadržaja broja 3/1975.

Spasić, Mladen: PRESTANAK SVOJSTVA RADNIKA ORGANA UNUTRAŠNJIH POSLOVA S PRAVOM NA OSTVARIVANJE PENZIJE

Dovatov, Adam; Nikolić, Stevan: NEKA PITANJA U VEZI SAOBRAĆAJNIH NEZGODA

Pečar, Janez: DELATNOST SLUŽBE JAVNE BEZBEDNOSTI KOJA JE NALIK NA SOCIJALNI RAD

Jovanović, Svetolik: SUKOB ZAKONA U OBLASTI UNUTRAŠNJIH POSLOVA

Lakčević, Dušan: LIŠENJE SLOBODE NEKIH KATEGORIJA LICA

Iz sadržaja broja 4/1975.

Zečević, Miodrag: IDEJE, PUTEVI I PROBLEMI OSTVARIVANJA KONCEPTA DELEGATSKOG SISTEMA

Trbojević, Nikola: PRILOG RAZMATRANJU NEKIH PITANJA DRUŠTVENE SAMOZAŠTITE

Mićunović, Radomir: PRAVNO-ZDRAVSTVENI ASPEKTI NOVIH PROPISA U OBLASTI BEZBEDNOSTI SAOBRAĆAJA

Gikić, Dimitrije: SAOBRAĆAJNE PATROLE U BORBI PROTIV IZVRŠIOCA KRIVIČNIH DELA I PREKRŠAJA

Bogićević, Čedomir: NEŠTO O KRIVIČNOM DJELU UBISTVA PREKORAČENJEM GRANICA NUŽNE ODBRANE

Lakčević, Dušan: OBELEŽJA KRIVIČNIH DELA IZ ČL. 251, 252. i 253. KZ I METODOLOGIJA OTKRIVANJA OVIH DELA

ZBORNIK PRAVNOG FAKULTETA U ZAGREBU

Iz sadržaja broja 2—3/1974.

Blažević, Jakov: NEKE BITNE KARAKTERISTIKE RAZVOJA USTAVNOG SISTEMA SAMOUPRAVNE SOCIJALISTIČKE DEMOKRACIJE

Derossi-Bjelajac, Ema: NEKI ASPEKTI SAMOUPRAVLJANJA U NOVOM USTAVNOM UREĐENJU

Filipović, Nikola: USTAVNA OSNOVA DRUŠTVENOG INFORMIRANJA

Mandić, Oleg: SUVREMENOST I SAMOUPAVLJANJE

Mratović, Veljko: NOVI DELEGATSKI SISTEM

Sokol, Smiljko: NAČELO SKUPŠTINSKE VLADE PREMA NOVOM USTAVU SFRJ I SRH

Tumbri, Tanja: O PRAVNOM SUBJEKTIVITETU OSNOVNIH ORGANIZACIJA UDRUŽENOG RADA

Vranjican, Stjenko: USTAVNO NAČELO OSLOBAĐANJA RADA I RAZVOJ SAMOUPRAVLJANJA

Vukas, Budislav: ODNOS UNUTRAŠNJEG PRAVNOG PORETKA PREMA PRAVILIMA MEĐUNARODNOG PRAVA PO USTAVU SFR JUGOSLAVIJE OD 1974. GODINE

Ravnić, Anton: POJMOVNO ODREĐENJE PRAVA NA RAD

Sokol, Smiljko: RAZRADA INSTITUCIJA NEPOSREDNO-DEMOKRATSKOG I DELEGATSKOG ODLUČIVANJA UNUTAR SANS-CULOTTESKE POLITIČKE I USTAVNE DOKTRINE

Miloš Stojanović

САДРЖАЈ

Поводом доделе Плакете Адвокатској комори Војводине — — 1

АДВОКАТУРА И ДРУШТВО

Боривоје Балдић, *Нека питања везана за стварање материјалних услова за рад адвокатуре као самосталне друштвене службе* — — — — — — — — — — — — — — 2

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Др Душан П. Радоман, *Суспензија у радном праву* — — — 5

Мр Димитар Манчев, *Учешће сведока и тумача при овери уговора о доживотном издржавању* — — — — — — — — 13

ПРАВНА ПРАКСА

Судска пракса (Живко Киселички) — — — — — — — — 17

САОПШТЕЊА

Из седнице Управног одбора — — — — — — — — — — 20

НЕКРОЛОГ

Др Золтан Лустиг (М. Б.) — — — — — — — — — — — 23

НОВА ИЗДАЊА — — — — — — — — — — — — — — — — 24

ПРЕГЛЕД ПРАВНИХ ЧАСОПИСА

Из садржаја часописа (Милош Стојановић) — — — — — — 26

Уређивачки савет:

Сава Грујић, адвокат у Зрењанину, мр *Александар Бурђев*, асистент на Правном факултету у Н. Саду, *Иван Иванић*, заменик јавног тужиоца САП Војводине, *Васа Калишки*, адвокат у Панчеву, *Марија Кленоцки*, судија Вишег привредног суда у Новом Саду, др *Велибор Лукић*, адвокат у Новом Саду, *Јован Милић*, судија Врховног суда Војводине у Новом Саду, др *Милијан Поповић*, доцент Правног факултета у Новом Саду, *Петар Шарчевић*, адвокат у Суботици, *Бранко Шинжар*, друштвено-политички радник у Новом Саду.

Уређивачки одбор:

Сава Савић, главни и одговорни уредник, адвокат у Новом Саду, *Борђе Вебер*, адвокат у Новом Саду, *Будислав Вулетић*, адвокат у Новом Саду, *Светозар Добросављев*, адвокатски приправник у Новом Саду, *Живко Киселички*, судија Окружног привредног суда у Новом Саду.

Технички уредник:
Мирјана Јовановић

Гласник издаје и власник је Адвокатска комора Војводине, 21000 Нови Сад, Змај Јовина 20/I. — Телефон: 42-201. — Годишња претплата 120.— дин., за иностранство двоструки износ. Цена једног броја 15.— дин.
Тек. рачун 65700-678-2047. Рукописи се не враћају.

На основу мишљења Покрајинског секретаријата за образовање, науку и културу САПВ бр. 413—185 од 23. маја 1973. године, *Гласник* је стручна публикација ослобођена основног и посебног пореза на промет.

Штампа: Штампарија „БУДУЋНОСТ", Нови Сад, Шумадијска број 12